

CARTA DOMINICAL

11 DE MARC DE 2018

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Església de la resta: qui quedarà? (IV)

Quan veiem que el pagès poda els arbres, deixant-los mig nus, pensem que, si les plantes tinguessin sentiments, els seus crits de protesta se sentirien a quilòmetres de distància. No hi hauria cap arbre que no estigués orgullós de les seves branques i les seves fulles. ¿Qui pot pensar que sobren branques i fulles, després del que costa fer-les créixer a través de les inclemències del temps i l'aridesa de la terra? No és més bell un arbre ufanós?... Però el pagès és tossut i ferm, el seu judici és implacable. I és que pensa, té experiència, és savi, fa cas de la seva saviesa abans que dels sentiments.

La poda és una purificació, que redundarà en fruits abundants.

No inventem res. Ja ens ho va dir Jesús. Per a Ell la poda és una neteja (com el baptisme o la seva renovació en el sagrament de la reconciliació): "El meu Pare, com a bon pagès, arrenca les sarments seques, i les que donen fruit les talla (les poda) perquè en donin més" (Cf. Jn 15, 1-2).

Des de fa molts anys, pràcticament des de la conclusió del Concili Vaticà II, se sent sovint aquesta pregunta: quina Església volem? i, en conseqüència, quina Església construïm? Aquesta forma de parlar pot amagar greus oblit i errors. Abans caldria preguntar a Jesucrist quina Església vol Ell, i fins i tot quina Església va fent Ell, d'acord amb la seva manera de procedir al llarg de la Història de la Salvació. Perquè potser creiem que es tracta només de "fer", construir, inventar, quan potser en realitat Ell vol purificar i podar. Més encara, en aquest cas, la poda, igual que l'extracció del jull en el camp segons la paràbola, està reservada a qui ho sap i ho pot fer bé: el Pare, els àngels que l'obeeixen, en el moment oportú, de la manera pertinent...

Tenim, això sí, certes, extretes de l'escolta dels ensenyaments de Jesús i de l'observació de la seva conducta. Potser la característica

fonamental de l'Església "purificada" és la pobresa. Una Església pobra, no en el sentit que hagi buscat la pobresa per ella mateixa (o per qualsevol altre motiu), sinó en el sentit que cerca per sobre de tot reconèixer l'obra de Déu en ella. Una Església que sap quin va ser l'error, origen del seu fracàs, quan es va deixar guiar pels seus propis càlculs, no va escoltar a Déu, ni li va demanar el seu favor, es creia sàvia i capaç, es va refiar de les seves pròpies forces i dels recursos que li oferia el món.

- Jesucrist no va buscar mai una Església d'"elit", una minoria triada de fidels "purs". No es van dissimular mai els pecats i febleses del seus deixebles. Formava part de la seva pobresa fins i tot el fet de cometre errors morals. Tampoc no es va envoltar de persones influents o de gent assenyalada per la seva capacitat intel·lectual o pel seu poder polític o econòmic ni pel seu lideratge cultural...

- Els fidels membres de l'Església sortida de la prova no estan "obsessionats" pels resultats. Saben que Déu compta amb ells, però treballen a fons perdut: l'acció i els fruits són seus, perquè estan en ells, però només són conseqüència del poder i de la gràcia de Jesucrist.

- "L'Església de la resta" assumeix qualsevol sofriment, en forma de fracàs, soledat, assetjament, manca de mitjans, etc., perquè està convençuda que acompanya el seu Espòs en la seva mort i resurrecció. No li resulta estranya qualsevol forma de mort si segueix fidel al seu Espòs. Al contrari, està segura que l'amor continuarà triomfant.

"L'Església de la resta" és el triomf del do, de la gràcia, del poder de l'amor gratuït rebut de Déu i ofert als germans.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat